

- 7. v. Egyenes: látható, hogy merre megy. Látják-e az életünkön, hogy hová tartunk? Jézust követjük, vagy egyszer erre, egyszer arra megyünk – kétfelé sántikálunk?
- 8. v. Isten ítélete eléri a hívő embert is. Izráel népét is ítéli Isten, Ézsaiás mint a nép egy tagja is szól itt. – Az ítélet „Isten háza népén” kezdődik, Ő a „hozzá közel állókon” mutatja meg, hogy szent. Ezért a hívő nem méltatlankodik, hogy „én nem érdemlem”, hanem várja Istent (reménykedik benne) „ítélete ösvényén”. Tudja, hogy amerről az ítélet jön, onnan jön maga az Úr is, „arrafelé fordulva” lehet találkozni vele.
- 9. v. Ezt teszi Ézsaiás: keresi Istent az ítéletein keresztül. Isten célja az ítélettel: hogy „igazságot tanuljunk” – megismerjük Isten igazságát úgy, hogy az a miénk legyen. A minket érő ítélet (ha felismerjük, hogy Istentől van) bűnbánatra készítet; az Ő Fián végrehajtott ítéletet látva megismerhetem, hogy milyen Isten igazsága és kegyelme együtt.
- 10. v. „Ha kegyelmet nyer a gonosz” (Isten igazsága és az ítélet megismerése nélkül), nem változik meg, ugyanúgy él tovább. Hirdetnek felvizezett evangéliumot / olcsó kegyelmet, ez az, amiből „nem tanulnak igazságot”, nem jutnak megtérésre emberek, nem fogják félni Őt. Hogy a Krisztus által elszenvedett ítélet az én bűnöm igazi büntetése, ami nagyobb, mint a világban engem érő ítéletek (azok célja a nevelés, a Krisztushoz vezetés), azt hinni kell. Másokat elvezethetünk eddig a küszöbig, de nekik maguknak kell belépniük. – Az istenfélelem megszületéséhez erre a megtérésre, a váltságnak ilyen elfogadására, elhívására van szükség (1Pt 1,17–18).
- 11. v. Előretétekintés Isten „látható” igazságtételére. A hívő erre gondolva is magasztalja Istent.
- 12. v. A hívő élet első megtapasztalása: Isten békessége Jézus Krisztus által (Róm 5,1). Nem mi teremtettük magunknak, hanem Istentől kaptuk, Ő tett meg mindent értünk. Ezért bizonyosak lehetünk, hogy nem vonja vissza.
- 13. v. A hívő ember szabad, és felismeri, hogy Krisztus nélküli életében rab volt. Ha szeretett is volna a maga ura lenni, „más urak parancsoltak” neki: idegen szellemi hatalmak, földi diktátorok, a saját teste. Most „ellenáll az ördögnek”: (démonoknak, saját testének), a földi urakat pedig úgy szolgálja, hogy azzal is Istennek engedelmeskedik – és ha kell, megvallja, hogy „Istennek kell inkább engedelmeskednünk”. Most, hogy Isten uralma alatt él, Őt dicsőíti azzal, hogy engedelmeskedik, azzal, hogy megvallja...
- 14. v. „Nem élnek, nem kelnek fel”: Isten most is folyamatosan gyakorolja ítéletét, és emlékeztet rá, hogy a kegyelem ideje korlátozott – most van. Ebben a világkorszakban már nem támadnak fel, csak akkor, amikor már nem lesz „kegyelem ideje”. Isten ellenségeinek is ezzel kell számolniuk.
- 15. v. Krisztus feltámadása, mennybemenetele után megalakult a gyülekezet, a keresztyén hit eljutott az egész világra, mindenütt ott van Isten népe – látják-e? (Világítania kell!)

- 16. v. Láthatták pl. a keresztyénüldözések idején: „halk imádságot mondtak, amikor rajtuk volt ostorod” – vagy énekeltek, amikor kivégezték őket. (Én tudnék-e akkor is énekelni?)
- 17–18. v. „Szabadulása nem lett a földnek”. A „keresztyén Európa” nem jelentett igazi ébredést, az ember vallásosan is rab marad. Az igazi hívők kisebbségben vannak – a protestánsok is országokban is.
- 19. v. Mikor lesz vége? Amikor „feltámadnak halottaik”, mert a visszatérő Jézus felkelti őket.
- 20–21. v. Ekkor hajtja végre láthatóan az ítéletet. „Felfeltáratja a föld a vért” – minden látszani fog, amit cselekedtünk. De Isten népe elrejtőzhet. „Menj be szobádba, míg elmúlik a bús harag” – Isten ítélete elől mi magunk nem tudunk be-/elzárkózni (ld. Jerikó, Noé bárkája), de ha Ő maga mondja, hogy zárkózzunk be, akkor arra a menekülési útra mutat, amit Ő maga készített. Akkor majd az fog tudni elrejtőzni, aki most, ebben az életben „elrejtőzött” Krisztusba.